

Tekst 6

Morten Sabroe: Hoffmans

Uddrag af Morten Sabroes roman "Hoffmans", 2003

1 Dér svæver han, Frederik Hoffman, i fuld
anonymitet, armene strakt ud fra kroppen
og skråt fremad, et menneske er gået på
vinger. Hans brystkasse står som et ud-
5 spilet storsejl, dens tætte sorte hårvækst
bøjer sig som græs for vinden. Ingen ser
ham, heller ikke den druknende, men
selv ser han sig som gennem et kamera
med lyssætning og det hele.

10 Et par meter under ham, lukket inde i
en anden verden, synker et menneske
mod havnens bund, mellem dem er den
tyndeste sortbølgende hinde og en af-
grund. Afgrunden er Frederik Hoffmans
15 bevidsthed der i dette øjeblik er oplyst af
et lys den ikke kender. Noget åbner sig i
ham, og da han senere genkaldte sig øje-
blikket, var det med uklare formuleringer
som: "Jeg sprang ud af mig selv og ind i
20 altet."

Der var tale om en erindringsforskyd-
ning. Da han svævede udstrakt gennem
luften over vandet i Københavns Havn
iført hvide Calvin Klein-underbukser,
25 sprang han for et publikum. Han havde
endnu ikke fået sit talkshow, det eksiste-
rede kun som et oplæg på to A4-sider, et
oplæg som end ikke var blevet kopieret,
men kun læst nødtørftigt og derefter krøl-
30 let sammen af programchefen på Dan-
marks Radio. Det skete tre uger efter at
Frederik Hoffman personligt havde
postet de godt fjorten forslag til koncep-
ter hans produktionsselskab Hoffmans
35 havde sendt til den licensfinansierede
kanal. De mest iøjnefaldende af dem var
et rejseprogram med tre kendte skuespil-
lere, et madprogram med to skuespillere
og en rocksanger, og et quizprogram hvor
40 et hold skuespillere duellerede med et
hold rocksangere. Forslaget til hans eget
talkshow havde han lagt i en kuvert for
sig. Den var ikke hvid som de andre, men
havde en anelse okker i papiret. Uden på

45 kuverten havde han klæbet en fotokopi af
Lenny Bruces ansigt og under det skre-
vet: "Tiden skriger på en mand som
ham!" Han havde aldrig hørt noget af
Lenny Bruce, kun læst om hans anarki-
50 stiske scenekunst, men sammenligningen
mellem ham og den hårdtslående og
sårbare amerikanske jøde havde heller
ingen effekt, fordi den programchef der
åbnede kuverten og læste oplægget til
55 *Frederik Hoffmans talkshow*, aldrig
havde hørt om Lenny Bruce, og det han
havde hørt om Frederik Hoffman, udmøn-
tede sig kun i et lille foragteligt smil.

I den nervepirrende tid da Frederik
60 ventede på svar fra Danmarks Radio,
havde han både i drømme, vågen og
halvvågen tilstand gennemspillet talk-
showet så mange gange at det allerede
fandtes. Til tonerne af skiftevis Queens'
65 'We Are The Champion', Bob Dylans
'Knockin On Heaven's Door', Frank
Sinatras 'My Way' og Leonard Cohens
'Hallelujah' var han trådt ind på scenen
foran publikum én gang i forvaskede
70 jeans med tætsiddende hvid T-shirt og
cowboystøvler, en anden i hvid smoking
med rubinrødt skærf, en tredje i læder-
jakke med åbentstående rød skjorte, og
som det mest iøjnefaldende: et jakkesæt
75 der så ud til at være syet af soveværelses-
tapetet i et gammelt engelsk herresæde.
Han havde to entréer, én hvor han bredte
armene ud mod publikum som en væk-
kelsesprædikant, og én hvor han løftede
80 den knyttede højre hånd og sagde: "Vel-
kommen til Frederik Hoffmans talkshow!
De får os ikke levende!" Han havde haft
skuespillere, politikere, embedsmænd,
politimestre og sågar præsidenter og eks-
85 præsidenter i studiet. Den aften han
havde en solbrun, cigarrygende Bill Clin-
ton i afslappet golfdress i studiet (han
bød ham velkommen med ordene:

”Hello, Bill, how are you?”) og fik ham
90 til at fortælle historien om hvad der skete
mellem ham og Monica Lewinsky i Det
Hvide Hus, steg seertallet til over halvan-
den million.

Således smagte han berømmelsen længe
95 inden han var kommet i nærheden af den,
og hans spring den aften fra platformen
ved foden af tårnet på Knippelsbro var
inspireret af det Joakim von And sprang
100 uge efter uge i sin pengetank i Andeby
for at bade sig i penge. Frederik Hoffman
sprang for at bade sig i seere og berøm-
melse.
[...]

Han har en stor anelse, og lige inden
han rammer vandet, stiger det op gennem
105 ham: ”Gid der var nogen der så det!”

Så møder fingerspidserne det sorte
vand. Kulden rammer ham som spyd af
ild og is. Foran ham er der mørke, han
kan intet se. Helten er allerede ved at
110 krympe, han er sikker på at han skal dø.
Han ændrer brat kurs og klatrer opad
gennem vandet som en hund der svøm-
mer i luften.

Han kommer op og snapper efter luft,
115 træder vande, finder sit åndedræt, så dyk-
ker han igen. Han må tilbage til ansigtet.
Han ser sig omkring i vandet, men det er
væk. Så ser han noget andet: en kegle af
lys. Den peger nedad, den er som en tun-
120 nel han kan svømme i. Han får uanede
kræfter, han følger den ned gennem mør-
ket. For enden af den ser han et andet
ansigt, den druknedes. Det lyser blegt, en
plade af død.

Han får armen under mandens arm-
125 hule, retter ham op og tager svømmetag
med den frie arm. De stiger op gennem
lystunnelen, det føles mærkeligt let, som
skubber nogen på.

130 ”Arrrrhhh!” brøler han, da han bryder
gennem overfladen.

Han blændes af lyset fra gadelygterne.
I et glimt ser han Charlotte dengang han
mødte hende til selskabet i Klampenborg.
135 Hun stod blandt gæsterne i haven i sin
lyse kjole, som havde hun ventet på ham
altid. Det lange mørke hår, de længsels-
fulde øjne, den smukke, velformede

krop, og hans kammerat Peter Holken-
felt, der hviskede: ”Hun er god for
mindst 30 millioner.”

Så bliver han trukket ned. Han slipper
den druknede for at redde sig selv, crawl-
ler med lunger der er ved at briste, de få
145 meter hen mod stigen der er fastgjort til
kajen. Han får fat i den, hiver luft ind,
han lever.

Så mærker han noget, det er som en
prikken på hans ryg. Han stivner, vender
sig forskrækket om og opdager at den
150 druknede er lige bag ham. Han griber ud
efter hans arm, får fat om livet på ham og
forsøger at trække ham op ad stigen.

Umuligt. Manden er tung som bly, så
155 snart hans krop kommer over vandet.
Hans slappe arm slår mod et trin over
hans hoved, men den kan ikke gribe fat.
Frederik er ved at give op, han fryser,
kræfterne er ved at forlade ham. Han ved
160 det nu, han kan ikke få den druknede op
ad den smalle stige.

Så slipper han manden for at lade ham
synke til bunds. Han er jo død, og der er
ingen der ser det.

165 Men den druknede bliver hængende
som holdes han oppe af en usynlig kraft.

”Jeg har ham, makker,” lyder det.
”Han er godt nok vissen.”

[...]

Da han havde ventet to timer kom en
170 reservelæge ud og fortalte at manden
ville leve.

”Det var mig der reddede ham,” sagde
Frederik.

”Ja?”

175 ”Jeg sprang i havnen og fik ham op.”

”Alene?”

”Fuldstændig alene.”

”Der kan man se,” sagde lægen og gik.

180 ”Jeg hedder Hoffman,” råbte han efter
ham. ”Frederik Hoffman.”

Frederik så forurettet efter manden.
Han havde reddet et menneske. Sprunget
i det iskolde vand og risikeret sit liv. Der
var ikke en guds sjæl der vidste det.

(...)

185 Han følte sig afmægtig, så blev han
vred. Han ringede til oplysningen og bad
om Ekstra Bladets nummer. Han tryk-

kede det, og mens han ventede, gik han hen til panoramavinduet og så ud over 225
190 byen ind mod centrum. Han så på arm-
båndsuret. Klokken var halv elleve, de
kunne stadig nå at rydde forsiden.
”Jeg vil gerne tale med nyhedsredak-
tøren,” sagde han, da han kom igennem. 230
195 Han så forsiden for sig. Lystavlen. Sit
eget navn i tryksværte og neon: Tv-direk-
tør redder mand fra at drukne.
”Kofoed,” lød det.
”Frederik Hoffman fra produktions- 235
200 selskabet Hoffmans.”
”Ja?”
Hans stemme var grødet og dyb:
”Jeg har reddet et menneske fra at
drukne.”
205 ”Hvad siger du?”
Han kunne næsten ikke få det frem, så
overvældet var han.
”Jeg har reddet et menneske fra at
drukne. Han var sprunget i Københavns 245
210 Havn. Jeg kom gående over Knippelsbro.
Jeg sprang i vandet efter ham.”
Det måtte være en historie til forsiden.
Hans talkshow kunne ikke få en bedre
start, hvis han blev fotograferet på broen, 250
215 mens han pegede ned i det mørke vand.
”Hvornår skete det?”
”For en time siden. Vandet var måske
to grader varmt. Han var sunket ned til
bunden. Han var...” 255
220 Frederik var så bevæget, at han måtte
gøre en pause.
”... allerede druknet.”
Han hev grådkvalt efter vejret.

”Er det én, vi kender?”
”Kender?”
”Ja, Er det en politiker, en skuespiller
eller én fra fjernsynet?”
”Jeg er fra fjernsynet.”
”Hvad var navnet?”
”Hoffman. Frederik Hoffman.”
”Et eller to f’er?”
”To,” sagde Frederik. ”Og et n.”
”Et n?”
”Ja.”
Han stavede det. Det ville være for-
færdeligt, krænkende ligefrem, hvis de
stavede det forkert i avisen.
”Og Frederik til fornavn?”
”Jeg er direktør i tv-produktionsselska-
240 bet Hoffmans. Det er os, der ...”
”Hør her,” sagde manden i den anden
ende. ”Hvis du havde været kronprins
Frederik, kunne vi måske have gjort
noget for dig.”
245 Frederik snappede efter luft:
”Hvad mener du ?”
”Hvis det havde været kronprinsen, der
havde reddet en mand fra at drukne. Så
kunne vi måske have lavet en ny forside.
Måske. For det er er helligdag i morgen,
og vi er for længst gået i trykken.”
Frederik kvækkede det frem:
”Jeg har reddet et menneske...”
”Det er flot. Du må være stolt.”
255 ”... fra at drukne, og ...”
”Du kan måske henvende dig til dem,
der udnævner folk til årets heltegerninger.”